



Marià Veloy

# El món comença

Premi de Novel·la  
Ciutat d'Alzira

L'EFECTIVA

bromera

## EM VAIG PENSAR QUE ERA UN SUBMARINISTA

No és un dels camps de terra on havia jugat vint anys enrere, sinó un de debò, amb olor de terra humida. La gespa s'estén ferma com una catifa, les línies de calç estan dibuixades amb precisió i els focus són prou potents per rebatre la foscor del vespre. A les grades no hi ha pares cridant instruccions caòtiques, sinó quaranta mil aficionats que acaben d'escoltar l'himne de l'Europa League i aplaudeixen amb tensió continguda. «Som-hi, nois!»

Jugo un partit oficial contra un equip de l'Europa de l'Est, però el somni no és estrany per això, sinó perquè porto el dorsal número 10. En els somnis normalment soc el 9, el davanter centre. M'amago dels centrals de l'equip rival, busco un espai a la seva esquena i, quan els nostres migcampistes fan una passada en profunditat, corro amb totes les meves forces. Soc tan ràpid que gairebé aixeco el vol, però no arribo mai fins a aquest extrem. Abans em giro per controlar la pilota i, sense dubtar-ho, xutar amb convicció. Bum! Alguna vegada he marcat un gol, però normalment no ho aconseguixo. Em surt un xut mossegat o amb massa efecte o envio la pilota als núvols, i em desperto amb una sensació desinflada de fracàs.

Aquesta nit, però, tot és diferent. Soc el 10 i jugo al mig del camp. Això no vol dir que treballi en defensa. No em solidaritzo amb els companys per barrar el pas a l'atac dels rivals, ni em llanço en planxa per desviar una passada perillosa. No m'interessa res de tot això. Jugo un pèl avançat, atent a l'oportunitat de pispar la pilota. I quan ho aconseguixo, faig que l'equip llisqui. Els defenses em busquen i trobo la manera de dirigir l'equip cap a l'atac. Parets amb els laterals, conduccions ràpides, passades verticals allà on s'endevinen esclertes en la defensa...

Tot i que no els marquem cap gol, la primera part és bona. A la segona, en canvi, el joc s'empantanega. L'equip contrari renuncia a atacar i, centrat a destruir la nostra creativitat, amb prou feines em permet rebre la pilota. Són rocosos, els futbolistes de l'Europa de l'Est. A cada jugada tinc un defensa rival clavat a l'esquena, acariciant la idea de fer-me saltar el turmell. Cada cop se'm fa més difícil jugar. No hi ha manera.

Els companys no m'ho diuen, però els lleigeixo el pensament. «Quin sentit té aquesta comèdia? Per a què continuar-hi? Per què no llancem la tovallola?» Jo també la tinc, aquesta sensació. De tant en tant, miro el marcador. Ens acostem al minut noranta i continuem empatats. 0 a 0. He deixat de calcular quantes jugades podem fer encara i només tinc ganes d'anar cap a la dutxa.

Llavors, el miracle. En una jugada sense cap perill (la pilota arriba neta al seu porter), el central rival tomba el nostre davanter centre. És al balcó de l'àrea i l'àrbitre no ho dubta:

—Falta —diu amb el xiulet encara a la boca, fent fora els jugadors que protesten.

És l'última oportunitat i els meus companys saben que haig de ser jo qui la piqui. Està situada a l'esquerra de la porteria i, per al meu peu dret, només hi ha dues opcions. O bé buscar l'escaire amb una rosca, o bé centrar-la. Un davanter centre la xutaria directament, però el 10 ha de prendre una decisió. Ha d'arriscar o ha de confiar en els seus companys? N'hi haurà cap que la sabrà rematar al fons de la xarxa?

Centro la pilota amb suavitat. Flota a l'aire, com si sabés perfectament on ha d'anar a parar. I a l'única escaleta que ha deixat la defensa rival, sorgeix un petit cap de nadó. És un borriol de cabells negres de la mida d'un meló encara tendre, però colpeja la pilota amb un gest professional i amb la força justa perquè arribi més enllà d'on es pot estirar el porter. La clava al fons de la xarxa.

—Gol! —crida algú.

No arribo a saber qui. Estic tan content que em desperto.

—

La primera vegada que el vaig veure, a l'ecografia dels tres mesos, em vaig pensar que era un submarinista.

Suposava que ens costaria quedar-nos embarassats, com la mitja dotzena de casos d'amics/coneguts que havien tingut fills més a prop dels quaranta que dels trenta, però tot va anar prou ràpid. A principis de l'estiu ens hi vam posar amb una barreja de por i disciplina. «I si no...?», «Avui hauríem de...», «Vols dir que això és un mareig?» Durant el viatge a Budapest que vam fer al juny, la Geòrgia va tenir la primera falta i m'ho va dir una nit, quan ja érem al llit. «Estàs embarassada?», li vaig preguntar amb l'estúpid orgull d'haver fet la feina abans que la mitjana. «Encara és aviat per dir-ho», em va frenar ella. Abans d'estar-ne segurs, s'havia de fer una prova fiable, però cap dels dos era capaç de comprar un test en una farmàcia hongaresa (*gyógyszertár*). O sigui que vam esperar vuit dies, fins a tornar a Barcelona, i llavors vaig córrer cap a una farmàcia. «Una prova d'embaràs, sisplau», vaig demanar a la noia d'ulleres blaves de darrere del mostrador. Ella em va mirar amb cara de circumstàncies. Potser no hi havia cap necessitat, però vaig afegir: «És buscat». Vaig tornar cap a casa amb el somriure de la farmacèutica i el test d'embaràs en una bossa de plàstic.

Amb un gest de pudor que feia temps que no era necessari, la Geòrgia es va tancar al lavabo mentre jo m'esperava fora. Quan va obrir la porta, no em va dir res. Només em va mostrar la tira amb dues línies de color rosa, gairebé vermell.

—És que sí?

—Em sembla que sí.

Sotrac.

—Sí?

—Sí.

Vaig abraçar la Geòrgia ben fort i li vaig estampar un petó. «Soc molt feliç», li vaig dir. Ho era tant, que vaig interpretar una mena de dansa apatxe. Aixecava els genolls ben amunt i feia anar els braços a dalt i a baix. Ieeha! Només vaig notar que la Geòrgia no em seguia el corrent quan va desar la prova a la capsa. S'havia cordat els pantalons i no saltava d'alegria. Més aviat calculava les conseqüències d'aquella notícia.

–En què penses?

–Hem d'esperar.

–Esperar què?

Amb la paciència d'una professora d'escola bressol, em va explicar que durant els tres primers mesos d'embaràs no és prudent dir-ho a ningú. «El nadó encara s'està assentant a la panxa...» Això sí, ja hi havia moltes coses a fer. Per començar, havíem de demanar hora al metge. També calia pensar en la roba, els bolquers, les farinetes, els xumets... I havíem de preparar la casa. On posaríem aquell fill, si el meu despatx ocupava la tercera habitació del pis?

–Ho has pensat, tot això? –La Geòrgia es va aturar i, gairebé amb prudència, va afegir:– I l'hi hem d'explicar a la Sebastian.

(La Sebastian Melmoth, la seva filla. De seguida, en parlaré.)

–Anem a pams. –Aquesta crida a la prudència va ser la millor resposta que se'm va acudir.

El primer pas va ser anar al CAP. Una metgessa d'uns cinquanta anys, amb els cabells espantosament tenyits i ullets de son, la doctora Alameda, va sotmetre la futura mare a una bateria de preguntes. Necessitava saber quina edat tenia (38), per quants embarassos havia passat (1), si era al·lèrgica a algun medicament (no) o aliment (tampoc). Després de fer tot de preguntes que podia resoldre llegint l'expedient, va preguntar si havia tingut alguna mena d'incidència. Quan la Geòrgia va fer que no amb el cap, es va treure les ulleres i va emetre una mena de soroll

(«mgsè») que vaig traduir com: «Molt bé». Tot semblava en ordre i, per tant, només li faria les proves protocol·làries. Per començar, demanaria l'ecografia de les dotze setmanes i després aniríem veient com evolucionava.

–Tot clar? –ens va preguntar amb ganes de passar al següent pacient.

–M'he de fer l'amniocentesi? –va preguntar la Geòrgia.

–En principi, no.

–No me la vull fer... –La Geòrgia va fer un gest protector sobre la panxa.

En sortir del CAP, vam anar a esmorzar al bar de la cantonada. La tele escopint l'informatiu matinal en silenci, olor d'entrepans de fuet i oficinistes exigint la seva dosi de cafeïna. La Geòrgia no va voler un cafè amb llet (estava una mica marejada), però jo sí que en volia. «I un croissant, sisplau.» Després que contestés un parell de correus electrònics amb el mòbil, li vaig preguntar què era allò que havien parlat amb la metgessa.

–El què?

–L'amniocentesi.

És una punció a la matriu per extreure una mostra del líquid amniòtic. Serveix per determinar si el nadó té alguna malformació genètica, especialment la síndrome de Down, però té un risc. Li pot fer mal, a la criatura. No arriba ni a l'1% dels casos, però la Geòrgia no el volia córrer, aquell risc.

–No me la jugaré.

Va ser llavors que me'n vaig adonar. Als meus ulls, aquella criatura era una promesa noble i optimista, la tombarella existencial de qui decideix abandonar una vida còmoda per criar algú que ni tan sols coneixia. En canvi, la Geòrgia havia anat un pas més enllà. Per a ella, aquell fill no era cap promesa, sinó la persona que li creixia dins. Aviat li demanaria xocolata havent dinat i mandarines a mitja nit, però de moment es manifestava en forma d'una panxa cada cop més rodona i unes lleugeres nàusees matinals. Als

diàlegs que hi havia començat a establir, li explicava a quin món boig arribaria i li parlava de nosaltres. Del pare, de la germana, de la família i, sobretot, li explicava que ella (aquella veu que li parlava) era la seva mare. «Sempre em semblaràs la criatura més maca del món, però seré disciplinada», l'avisava. Això la feia riure. «Ens estimarem amb bogeria.»

Vaig ser conscient del que significava tot allò aquell matí, després de sortir del CAP. M'havia posat sucre al cafè amb llet i em mirava la Geòrgia. Ella no m'ho deia, però estava espantada. Li feia por que el pare del seu fill fos un cretí.

A finals d'abril havia preparat una nit de divendres per a nosaltres sols. La filla de la Geòrgia passava la nit a casa d'una amiga de l'escola de música (feia setmanes que planejaven celebrar una festa de pijames) i vaig aprofitar per preparar un bon sopar. Quan havíem començat a viure junts, jo era un cuiner més que mediocre. Només sabia fer arròs bullit i bistec a la planxa, però amb els anys havia ampliat el meu repertori fins a convertir-me en un cuiner de menús de 4,7 sobre 5. Feia uns mesos que havia descobert el bloc «La pasta per als catalans» i m'encantava cuinar exquisideses italo-catalanes. Aquella nit vaig decidir provar una recepta nova, *pappardelle* amb albergínies i mozzarella, i la vaig acompanyar amb un vi blanc que m'havien recomanat al celler del barri, Des Lunettes.

—És boníssim —va dir la Geòrgia.

No només havia preparat el sopar, sinó una avaluació raonada sobre la nostra relació de sis anys. De seguida que vam començar a sortir, jo havia deixat la feina d'editor per establir-me com a redactor freelance. El pla era límpid i il·lusionant. Dedicaria els matins a escriure textos d'encàrrec i les tardes, a la meua novel·la. I sí que havia aconseguit totes dues coses (un sou mínim i una novel·la ultrabreu rebuda tímidament per tres crítics: *Érem gairebé*

*joves*), però amb més sacrificis dels previstos. Per guanyar una cosa semblant a un sou, no en tenia prou amb escriure als matins i sovint em passava dies sencers redactant collonades. Sobre l'economia del futbol, les memòries d'un empresari franquista, la història d'una empresa petroliera de les illes Canàries, els secrets per caçar bolets... I un lleftiscós etcètera. Només tenia temps per escriure la novel·la si renunciava a anar al cinema, a dormir fins tard els caps de setmana, a jugar a futbol sala els dijous al vespre...

Quan desconnectava d'aquell esforç, descobria que la Geòrgia estava igual que jo. En aquella època havia deixat l'editorial on ens havíem conegut (Llibres Exprés) i s'havia convertit en directora de la Portàtil, una editorial més petita i audaç. En poc temps, havia consolidat un catàleg que aconseguia un equilibri miraculós entre el respecte editorial i la viabilitat econòmica. Una feina apassionant que requeria llegir muntanyes de manuscrits, reunir-se amb un piló de gent, anar a innumerables presentacions... I lògicament, no li deixava gaire temps lliure.

Durant les pauses d'aquestes vides atrafegades, ens preguntàvem pel tema de la paternitat i la resposta sempre era la mateixa:

«Potser més endavant».

Aquella nit, però, la pregunta que li volia fer era:

«Per què no ara?».

No vaig treure la qüestió mentre sopàvem. Vaig deixar que les *pappardelle* i el vi ens conquerissin mentre la conversa fluïa amb naturalitat. Una setmana frenètica a la feina, els preparatius d'una jornada històrica en política, la intendència de la setmana amb la Sebastian... Quan gairebé ens havíem acabat el vi, vaig servir un gintònic. Hendricks & Cardamom. Suràvem en un núvol d'alcohol i intimitat quan li vaig dir:

—I si tenim un nen?

No seríem la primera parella, ni tampoc l'última, que tindria dos fills amb catorze anys de diferència. A més, durant tot aquell temps havia demostrat que em podia fer càrrec d'un nen. Inclinat



sobre la taula, com un orador emfàtic del segle XIX, vaig recordar totes les coses que havia fet per la Sebastian. No era que li fes de taxista, ni que li fotés la llauna sobre l'ordre de la seva habitació, és que me n'ocupava. Hi convivia, la coneixia, li oferia consells, li desitjava dons... Me l'estimava. «Què més pots demanar?» La Geòrgia no negava que pogués ser un pare fantàstic, perquè sabia que ho podia ser, però aquell era un tema transcendent i hi havia coses importants que jo ni tan sols tenia en compte.

—Per exemple?

—Els diners. —La Geòrgia em va recordar que m'acostava perillosament als quaranta anys i, sí, havia fet algun progrés en la meva cargolesca carrera com a redactor, però amb prou feines guanyava mil euros al mes.— Amb això no en tenim prou. —No ho va dir amb acritud. Només mostrava una veritat elemental i trista com un mitjó desaparellat.— Ho sento, Peq.

No ho havia de sentir. No només li donava la raó, sinó que ja hi havia buscat una solució. Ara que no dedicava totes les energies a una novel·la, m'havia mogut. Havia trucats a col·legues i a coneeguts, i en Nico m'havia donat la pista bona. Hi havia una feina de redactor. No era res literari. De fet, eren fascicles de la F1 per al quiosc. Però pagaven de manera decent. Havia trucat al telèfon de contacte, un tal Isaac, i la cosa havia anat prou bé.

—Encara falten els serrells, però calculo que seran uns dos mil al mes. —Em va mirar amb els ulls gairebé espantats. «Ah, sí?» Però jo vaig evitar la temptació de mostrar-me orgullós d'aquell as a la màniga i, com si no hi hagués cap dubte, li vaig dir:— Sembla una bona feina.

—Sí.

Per una vegada a la vida, vaig dir les paraules que tocava, amb l'entonació adequada, per persuadir algú que m'estimava per fer una cosa plegats. No li vaig parlar de diners ni de si era prou home per ser pare. Només li vaig dir:

—En aquesta casa s'hi balla, Geòrgia.

No era cap símbol, sinó que ho deia en un sentit literal. El dissabte anterior havia sortit del despatx on estava escoltant Wilco amb els cascos: «I feel so much connection between you and me». I en passar per l'habitació de la Sebastian, la vaig veure davant de l'ordinador, sacsejant el cap rítmicament. Cada vegada que sonava la tornada, s'unia a en Bowie: «We can be heroes just for one day». Quan vaig entrar a la cuina amb el somriure posat, la Geòrgia hi tenia l'Spotify. El mode aleatori feia sonar els Gipsy Kings: «Caminando por la calle yo te vi».

Era una veu trencada de gitano. Dolça i canalla. Sí, noia. Et vaig veure caminant pel carrer. «Y me enamoré de ti.»

«Que n'ets, de burro.»

Va ser en aquell moment que em vaig adonar de fins a quin punt tenia sentit tenir un fill. Un petit ballarí a qui li oferíem una família per cuidar-lo, estimar-lo i ajudar-lo a créixer.

—Sí? —li vaig preguntar.

—Sí —va contestar.

Ara aquella decisió s'havia convertit en algú (una criatura!) i no només la Geòrgia, sinó jo mateix tenia por de no estar a l'altura de les circumstàncies. Per descomptat, complia amb les meves obligacions. Vaig acompanyar la Geòrgia a totes les visites al ginecòleg, i també a les del dentista (li feien mal les dents) i a les del dietista (calia controlar-li el pes). És més, li enviava missatges tres cops al dia per preguntar-li com es trobava, em vaig passar tardes senceres comprant roba d'embarassada i vaig prendre mesures per convertir el meu despatx en l'habitació del nadó. Sí, feia tot això, però també em despertava de nit, aterrit perquè no sabia qui era aquell individu que havia d'arribar. Un fill meu? Una filla meva? M'espantava la idea que mai —ni després de néixer, ni quan fos un nen preciós de cinc anys— el pogués reconèixer. Per no dir, estimar-me'l.

No sé si vaig enganyar la Geòrgia o si em va fer confiança. Sé que la cosa no va anar a més, perquè a mitjans de setembre vam fer la primera ecografia i llavors vaig saber que es tractava d'un submarinista.

No ens va atendre la doctora del CAP. En el ball de metges que seria aquell embaràs, ens va tocar un metge a punt de jubilar-se amb una dotzena de bolígrafs de regal penjats de la butxaca de la bata. Va demanar a la pacient que s'estirés a la llitera i, un cop el va obeir, li va indicar que s'havia d'apujar la camisa i descordar-se els botons dels texans. Mentrestant, ell es va posar els guants de plàstic i va agafar el gel. Després de posar-lo sobre la panxa, va fer servir el comandament de l'escàner per recórrer la superfície untuosa. Buscava senyals d'una vida submergida.

A la pantalla de seguida s'hi va veure el cos del nadó. Tot i que no superava la mida d'un cigró, ja tenia la forma d'un ésser humà. El cap gros i amb formes suaus d'amfibi, com si el cobrís un escafandre, i al mateix temps –incongruent i ineludible– el nas dels Luxemburg. Li sentíem bategar el cor a mil per hora i feia saltirons exagerats. Semblava immers en una operació incomprendible per a nosaltres, però d'una importància vital.

–És un submarinista –li vaig dir a la Geòrgia quan vam sortir.

Haviem agafat l'autobús per tornar a casa i ella s'havia assegut. Jo no deixava de parlar. Em pensava que allò de l'ecografia seria una prova més per controlar l'evolució de l'embaràs i, en canvi, era un instrument màgic. Era capaç de donar-li una identitat al nostre fill. El líquid amniòtic en què flotava només era una imatge per tranquil·litzar els metges, que necessiten explicacions científiques, però era ben evident. Aquella criatura era el tripulant d'un submarí que havia salpat d'un lloc lluminós i venia cap aquí, cap als nostres braços, perquè el convertíssim en una persona de terra ferma. En un algú amb arrels.

–No té sentit res del que dius –em renyava la seva mare, divertida i il·lusionada amb les meves poca-soltades.

Aquell dia, la Geòrgia i jo vam començar a compartir el nostre fill. Ens vam donar el dits petits, com dos ganxos. Era la nostra promesa. Estàvem junts en aquella aventura.

—

Em desperto a quarts de sis. Encara falta estona perquè soni el despertador, però tinc els ulls oberts de bat a bat. Doblego el coixí i em giro cap a l'esquerra. Quan estic còmode, tanco els ulls i busco el camp de futbol amb què somiava. Voldria acabar aquell partit, celebrar la victòria amb els companys i, sobretot, abraçar aquell golejador de pocs mesos. Però la recerca és infructuosa. Topo amb un color negre infranquejable. Em giro cap a la dreta. Rebrego el coixí. I ja està, ho accepto. Qualsevol estratègia que intenti, fracassarà. Estic despert i no em tornaré a dormir.

—Merda... —xiuxiuejo.

Al costat, la Geòrgia encara dorm. La funda nòrdica li tapa mitja cara i no sembla que l'amenaci cap malson. N'endeveno el nas rotund i la boca, on s'hi solia dibuixar un somriure trapella. Els ulls tancats potser somien un paisatge de primavera, perquè la seva respiració és compassada, plàcida. M'hi voldria acostar, abraçar el seu cos llarg i bru. La seva olor és de les poques coses que em fan sentir a recer. La Geòrgia és casa.

Malgrat que són històries tristes, sempre que somio amb la criatura l'hi explico. Una vegada vaig somiar que era un nano d'uns tres o quatre anys i me'l trobava al passeig de Sant Joan. No em sabia greu el temps que havíem perdut, sinó tot el contrari. M'envaïa una alegria immensa. «Ets tu!» En comptes de córrer cap als meus braços, però, ell passava de llarg i li donava la mà a un home pèl-roig que (això només ho sospitava) ens l'havia segrestat a l'hospital. Hi ha somnis més foscos, encara. Una nit vaig somiar que Torredembarra s'havia convertit en un paisatge devastat. Als balcons no hi penjava la roba estesa, sinó bosses de plàstic, i les

paneroles campaven per les voreres. Quan em vaig trobar amb l'àvia, al camí dels Munts, em va explicar que no era ella qui havia ressuscitat, sinó jo que havia anat al món dels morts. «No sé on para la teva criatura –em va dir–. Aquí no l'hem vista.»

En canvi, aquest somni del futbol ha estat diferent. Ha estat només un instant (el seu caparró apareixent entre els defenses de l'Europa de l'Est), però he estat tan feliç i m'he sentit tan orgullós com qualsevol pare. És una mica sinistre, sí, però també és maco.

«No trobes?» Tinc moltes ganes de parlar-ne amb la Geòrgia, però no la puc molestar. Li fa falta dormir.

Surto del llit sense fer soroll. Les rajoles són gelades i faig servir la llum blava del mòbil per buscar les sabatilles. Després del ritual del lavabo (pixar, rentar-me la cara, posar-me el barnús), m'arrossego fins a la cuina. Agafo de l'armari la tassa que vam comprar a Budapest (la samarreta de la selecció hongaresa amb el 10 de Puskás) i una càpsula de Fortissimo. Em moc sigil·losament sota el llum de neó per no despertar ningú, però la cafetera no vol ser la meva còmplice. Quan premo el botó, regurgita el cafè amb un estrèpit de mig matí.

Brrrzm.

Després es fa un silenci dens. Intensitat 8.

—

Havia arribat el moment de dir-ho a la Sebastian. L'hivern anterior havia fet catorze anys i estava en ple procés de mutació. Si fins llavors havia estat una nena (més o menys) domesticable, es començava a convertir en una persona més enllà de la nostra influència. Li encantava mirar sèries per Internet, li semblava injust haver de rentar *sempre* els plats, somiava viure a Londres i anar a festes com les que nosaltres li prohibíem, odiava que li recordéssim que havia de practicar amb la trompa com a mínim dues vegades per setmana, no parava de xatejar amb el mòbil, li

feia ràbia riure amb algun dels nostres acudits... Ah, i havia decidit canviar-se el nom que li havia posat la seva mare per un que havia escollit ella mateixa.

«Per què Sebastian?»

«Sebastian Melmoth... –contestava com si la resta de la humanitat fos idiota–. És el pseudònim que va fer servir Wilde al seu exili de París.»

Vostè perdoni.

La Geòrgia m'havia preguntat com em semblava que es prendria l'arribada d'un germà i jo no havia dubtat a contestar: «Li encantarà». Però no podia negar que es tractava d'una adolescent i allò no era fàcil per a cap de nosaltres. El to amb què ens parlava havia estat motiu d'alguna topada. Sobretot quan tractàvem el gran tema del moment, que era la confiança/libertat per sortir de nit, però la cosa no havia anat més enllà d'alguna discussió. I era una nena intel·ligent. I sensible. «Llegeix el puto Wilde!» «I què?» «No es pot llegir Wilde i ser imbècil.» Aquest no va ser l'últim argument que vaig oferir a la Geòrgia, sinó la bústia de casa. Hi havíem posat una targeta escrita a mà on hi deia: «Pequod & Luxemburg & Melmoth. Disfuncional But Funny Family». Només ens feia gràcia a nosaltres, però per això ens agradava més, perquè volia dir precisament allò. Que érem una família. Només que ara en seríem un més.

No sé si la Geòrgia va confiar en mi o és que no tenia cap altra opció, però ens hi vam llançar sense gaires preparatius. Un tarda que la Sebastian tornava de l'escola, ens va trobar al sofà i li vam demanar que s'assegués amb nosaltres.

–Què ha passat? –va fer deixant la motxilla a terra. No va seure al sofà, però va entrar al menjador. Ens mirava encuriosida.

–Esperem un nadó –va dir sa mare amb un fil il·lusionat de veu.

I la Sebastian va dir:

–Un nadó?

Però els seus ulls deien:

«Un ukelele?».

Aquell Nadal li havíem anunciat un regal que venia de molt lluny i la convertiria en la reina de les festes. Més endavant sabríem que es pensava que ens havíem estirat i li havíem comprat una moto (petita i vermella, com la meva). I quan va descobrir que li havíem regalat un ukelele, va haver de somriure.

«Gràcies», va dir amb la mateixa falta d'entusiasme que ara deia:

–Que guai!

I allò va ser tot. Des de llavors sempre estava massa ocupada per compartir els preparatius de l'arribada del seu germà. No recordava mai quin dia era la visita al metge, ni li preguntava a la mare com es trobava. Tampoc no va participar en cap de les converses sobre el nom que li posaríem, ni es va pronunciar sobre la seva preferència en el sexe. «Nen o nena?» «M'és igual.» Si li demanàvem que ens donés un cop de mà, havia d'estudiar un examen súper important de Tecnologia o havia quedat per anar al cinema o era l'aniversari de la Marionna o... I la forma de negar-s'hi cada vegada era més maleducada.

–No vols venir amb nosaltres a veure la del Wess Anderson? –li preguntava sa mare.

–Passo.

–I a fer una pizza al Gianni?

–No tinc gana...

–T'hauries d'endreçar l'habitació.

–Que sí, mama.

La mama i jo respiràvem fondo. «Pensa que l'adulta ets tu», li deia jo. La Geòrgia contestava: «A casa meva, aquestes coses les feien els homes». I ens consolàvem compartint un somriure còmplice.

La Luxemburg va provar diferents estratègies. Amb tendresa. Li deia «reina mora», com quan era molt, molt petita. Subornant-la amb menjar. Va fer galetes de xocolata tres caps de setmana seguits.

O oferint-li complicitats. «Saps que estic molt contenta? L'altre dia a la feina...» Però res no va fer efecte. Tampoc quan li va explicar com m'havia canviat l'experiència de l'ecografia i li va demanar si volia ser ella qui l'acompanyés en la propera visita.

–Tinc examen –va ser la resposta provocadora de la *teen*.

–No me'n surto. –La Geòrgia es va acabar donant per vençuda. I tot i que no en tenia cap esperança, em va demanar que li donés un cop de mà.– Per què no hi parles tu?

Si m'hi acostava inerm, tendre i entregat, com sa mare, no tindria cap oportunitat. En canvi, alguna vegada havia fet servir l'estratègia del *pique* i m'havia funcionat. Aquesta manera de comunicar-nos venia dels temps en què m'odiava perquè tenia por que robés el lloc que ella reservava per al seu pare. Si jo la portava a classe de música, ella em deia: «No cal que t'esperis». I jo contestava: «No tindràs tanta sort». Ens detestàvem/estimàvem. Si li demanava que m'enviés un missatge quan se n'anava de colònies, ella deia: «Sí, i què més?». I jo: «I una postal». M'odiava amb amor. Si presumia massa de les seves notes (sempre excel·lents), jo feia veure que l'alegria no era plena. «Series perfecta si t'agradés el futbol.» I ella m'engegava a dida. «Ves a pastar fang, Pequod.» Ens adoràvem.

Un matí vaig provar aquella estratègia. La nit abans, la Sebastian s'havia tancat a l'habitació i no n'havia sortit ni per dir bona nit. Quan la seva mare l'hi va recriminar, a l'hora d'esmorzar, es va ofendre: «No puc ni quedar-me adormida?». La cosa no va passar d'aquí perquè la Geòrgia ja havia marxat cap a la cuina. Al cap d'una estona (mentre sentíem que sa mare s'havia ficat a la dutxa), li vaig dir:

–T'ho adverteixo... No et lliuraràs de fer-li de cangur o de jugar a La Herencia de la Tía Ágata.

–Ha, ha –va fer ella imitant el cinisme dels còmics de la tele.

–Però també té avantatges. Si estem ocupats amb el teu germà, pots jugar bé les teves cartes i aconseguir més llibertat.

–No és llibertat, Pequod. El que demano és confiança.